

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/335/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114204024
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114204024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa: G. E. K., s.r.o., so sídlom v C., ul. S. 5, P.: XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou R. E., s.r.o., so sídlom v C., ul. S. 5, proti odporkyni Z. K., naposledy bytom M. nad N., ul. E.. H. XXX/X, tohto času na neznámom mieste, v konaní zastúpenej opatrovníkom Z.. A. N., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Trenčín, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeného A.. C. A., advokátom so sídlom v C., ul. M. XX, o zaplatenie 212,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29.januára 2015, č. k. 17C/147/2014-41 , takto

rozhodol:

Vstup vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962 p r i p ú ť a .

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vo výroku I. návrh zamietol, vo výroku II. odporkyni náhradu trov konania nepriznal, vo výroku III. vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že na prejednanie veci samej súd nenariadil pojednávanie, pretože vo veci ide o drobný spor a podľa názoru súdu vo veci možno rozhodnúť bez pojednávania. Súd sa oboznámil s návrhom, Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 25.07.2005, ktorú uzatvoril právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa, ďalej len "Zmluva", Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011, prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok a Všeobecnými obchodnými podmienkami. Po tomto oboznámení sa s návrhom a listinnými dôkazmi súd zistil tento pre rozhodnutie o návrhu podstatný skutkový stav. Právny predchodca navrhovateľa, teda obchodná spoločnosť K. K. a.s. dňa 25.07.2005 uzatvorila s odporkyňou Zmluvu o splátkovom úvere na základe ktorej poskytla odporkyni spotrebiteľský úver v celkovej sume 55.000,-Sk. Medzi účastníkmi tejto Zmluvy bolo dohodnuté, že odporkyňa bude splácať peňažný dlh v pravidelných mesačných splátkach vo výške 1281,-Sk inkasom z účtu s termínom konečnej splatnosti dňa 20.07.2010. Prvá splátka bola splatná dňa 20.08.2005. Výška úroku bola uvedená 12,10 % ročne. Súčasťou tejto zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky. S poukazom na ust. § 5b, § 1 ods. 1, 2 , § 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a k zistenému skutkovému stavu súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Zmluva, ktorú uzatvoril právny predchodca

navrhovateľa s odporkyňou ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka, pretože pri ich uzatváraní právny predchodca navrhovateľa konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyňa je fyzickou osobou a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona o ochrane spotrebiteľa alebo zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Zmluva, od ktorej odvodzuje navrhovateľ svoje právo, a ktorého sa v tomto konaní domáha, je zároveň aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Dlh odporkyne vrátiť na základe Zmluvy poskytnuté peňažné prostriedky bol splatný dňa 20.07.2010 (táto skutočnosť vyplýva zo znenia Zmluvy a takisto aj z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok). Súd rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, ktorá je jednou z hlavných zásad občianskeho súdneho konania, podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa prioritne z úradnej povinnosti prihliadal na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Existencia premlčania práva má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému priznať v súdnom konaní, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť. Skúmanie ďalších skutočností, od ktorých navrhovateľ odvodzuje svoje právo na žalovanú sumu, by v prípade premlčania tohto práva bolo bez právneho významu pre výsledok konania, teda rozhodnutie súdu. V tejto súvislosti súd uviedol, že nevznesenie námietky premlčania dlžníkom (odporkyňou), nemá za účinnosti súčasnej platnej právnej úpravy (§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa) praktický význam v konaní, nakoľko súd, ako je uvedené vyššie, prihliada na premlčanie práva dodávateľa z úradnej povinnosti. Navrhovateľ svoje právo na žalovanú sumu, teda svoju pohľadávku voči odporkyni odôvodňuje tým, že odporkyňa si nespĺnila svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy, a to splatiť svoj peňažný dlh riadne a včas. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že odporkyňa bola povinná splatiť celý dlh najneskôr do 20.07.2010. Prvým dňom omeškania s jeho riadnym a včasným splnením bol deň 21.07.2010. Vtedy nastala splatnosť (zročnosť) celého dlhu, teda veriteľ mohol svoje právo na splnenie peňažného dlhu vykonať po prvý raz. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 22.07.2013. Tento deň bol pracovným dňom (pondelok), prvým nasledujúcim po 21.07.2013 (nedeľa). Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 24.02.2014 a k dĺžke premlčacej doby v trvaní troch rokov, súd konštatuje, že právo navrhovateľa na žalovanú sumu je premlčané. Preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Súd považoval za potrebné uviesť aj to, že pri svojom rozhodnutí, najmä v súvislosti s posúdením premlčania pohľadávky navrhovateľa, sa riadil ustanovením § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Záväzkový vzťah založený zmluvou o úvere je obchodným záväzkovým vzťahom. Ide o tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3, resp. ods.6 s účinnosťou od 01.02.2013 Obchodného zákonníka). Ide o označenie právnej teórie a súdnej praxe pre záväzkový vzťah, ktorý sa vždy riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov tohto záväzkového vzťahu. Medzi takého záväzkové vzťahy patrí aj vzťah založený zmluvou o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka). Teda tu nie rozhodujúci subjekt, ale objekt tohto záväzkového vzťahu. Korigujúcim ustanovením však v prípade spotrebiteľských zmlúv, resp. spotrebiteľského vzťahu, ktorým je aj prejednávany prípad, je už vyššie spomínané ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka. Právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv obsiahnutá v uvedených ustanoveniach Občianskeho zákonníka, je vo vzťahu k úprave zmluvného záväzkového práva obsiahnutej v Obchodnom zákonníku špeciálnou právnou úpravou, upravujúcou spotrebiteľské zmluvy. Zákonodarca s účinnosťou od 01.04.2015 (zákonom č. 102/2014 Z. z.) precizoval dovtedy účinné ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom tak, že do tohto ustanovenia zapracoval aj toto znenie: Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa názoru súdu aj v súčasnosti účinná právna úprava stanovuje povinnosť prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak uvedenou novelizáciou sa akákoľvek pochybnosť (možnosť iného výkladu, iného pochopenia znenia tohto ustanovenia) o tom odstránila. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože odporkyňa bola v konaní plne úspešná. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa

si v konaní právo na náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplývajú, súd odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Vzhľadom k tomu, že v konaní vystupoval aj vedľajší účastník na strane odporkyne a vzhľadom na úspešnosť odporkyne v konaní, bolo potrebné rozhodnúť aj o práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že vedľajší účastník v konaní neurobil žiadny úkon (okrem oznámenia svojho vstupu do konania), teda žiadne trovy konania mu nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Dôvodil tým, že na daný prípad súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby a mal správne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže sa jednalo o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah, aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán bol spotrebiteľ. Mal za to, že úverová zmluva bola uzavretá dňa 25.07.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8.časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, preto sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2M Cdo/3/2011 zo dňa 28.04.2011, 6 MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013, ďalej na rozhodnutia Krajského súdu v C. C. sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.01.2013, sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30.10.2013, Krajského súdu v R. sp. zn. 9Co/138/2013 zo dňa 20.02.2014, rozhodnutie Krajského súdu v T., sp. zn. 9 Co/157/2013 zo dňa 12.09.2013, rozhodnutie Krajského súdu v S. sp. zn. 9Co/64/2013 zo dňa 30.09.2014, v zmysle ktorých na daný prípad je nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Poukázal na komentár § 52 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri uplatňovaní jednotlivých právnych prostriedkov je veľmi dôležité posúdiť akého charakteru je spotrebiteľská zmluva, či ide o zmluvu občianskoprávneho charakteru alebo obchodnoprávneho charakteru. Má to zásadný význam pri uplatňovaní práv spotrebiteľa. Iba v jednom prípade práva na ochranu pred neprimeranými podmienkami je úprava jednotná a spoločná bez ohľadu nato, o akú zmluvu ide. Spotrebiteľské zmluvy možno rozlišovať jednak v užšom a širšom ponímaní. Pokiaľ pôjde o ostatné právne prostriedky bude dôležité posúdiť, či ide o zmluvu občianskoprávnou alebo obchodnoprávnou, pretože v mnohých prípadoch bude potrebné aplikovať všeobecnú úpravu v týchto kódexoch. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Namietal ďalej, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014. Mal za to, že aplikáciou ust. § 5b na prebiehajúce konanie bez ohľadu na to, za akého právneho vzťahu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Priamym aplikovaním § 5b súd taktiež porušil zásadu ustanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecných záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/64/2013 zo dňa 30.09.2014 a sp. zn. 9Co/105/2013 zo dňa 22.10.2014. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na to, že svoj nárok si uplatnil žalobným návrhom dňa 24.02.2014, pričom predmetné ustanovenie § 5b nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2015, potom nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a právnym posúdením veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal a následne ho zmenil tak, že návrhu vyhovie, resp. ho zruší a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy konania a trovy právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní.

Odporkyňa sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadрила.

Dňa 06.02.2015 až po vyhlásení napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa, doručil na Okresný súd v Trenčíne navrhovateľ písomnú námietku neprípustnosti vedľajšieho účasti. Namietal neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania z dôvodu nepreukázania súhlasu odporcom s poukazom na ust. § 93 ods. 2 a 3 O.s.p.. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 1/2014 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Obo 151/2007. Vzhľadom na uvedené mal za to, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bez súhlasu odporcu je právne neúčinný a navrhol, aby súde na oznámenie

Združenia o vstupe do konania bez súhlasu odporcu neprihliadal a Združenie ako vedľajšieho účastníka do konania nepripustil.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd skôr ako pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, najskôr rozhodoval o návrhu navrhovateľa o neprípustnosti vstupu združenia - Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7 do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Tento návrh odvolací súd nepovažoval za opodstatnený z nasledovných dôvodov:

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 31.12.2014 do konania vstúpi buď z vlastného podnetu, alebo na výzvu niektorého z účastníkov, urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom od 01.01.2015 do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Vstup právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu ako vedľajšieho účastníka, výslovne umožňuje ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.. Zákon s účinnosťou od 15. októbra 2008 zaviedol skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní, pričom u týchto účastníkov, na rozdiel od vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 1 O.s.p., sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania poskytuje samotný zákon, keď ako vedľajší účastník vystupuje právnická osoba. Ide predovšetkým o prípady sporov týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, keď na strane spotrebiteľa môže vystupovať právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Do konania môže v zmysle § 93 ods. 3 O.s.p. vstúpiť buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov, urobenú prostredníctvom súdu.

V danej veci mal súd prvého stupňa opodstatnene za preukázané splnenie oboch zákonných podmienok vedľajšieho účastníctva v zmysle § 93 ods. 2 O.s.p. zo strany Združenia, t.j. existencia právnickej osoby, ktorej predmet činnosti spočíva v ochrane práv podľa osobitného zákona, v tomto prípade zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a vstup tohto subjektu do konania ako vedľajšieho účastníka z vlastného podnetu a preto rozhodol na návrh navrhovateľa, že vedľajšie účastníctvo Združenia je prípustné.

Z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov podľa právnej úpravy § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31.12.2014 vyplýva, že vstup právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného zákona, do konania na stranu spotrebiteľa nie je podmienený jeho súhlasom, ani vedomosťou. Je pravdou, že účastník, na ktorého strane vystupuje v konaní vedľajší účastník môže prejaviť svoj názor a nesúhlasiť s vedľajším účastníctvom v spore. V takom prípade výslovný nesúhlas účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, bude automaticky znamenať zánik vedľajšieho účastníctva v spore. Žiadny subjekt, teda ani právnická osoba, ktorej predmet činnosti spočíva v ochrane práv podľa osobitného zákona, totiž nemôže vystupovať v konaní ako vedľajší účastník proti vôli toho účastníka, ktorého má v konaní podporovať. Opačný postup by predstavoval neodôvodnený zásah do základného práva účastníka konania na súkromie, ktoré je garantované Ústavou Slovenskej republiky. Týmto spôsobom je potrebné vykladať právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení sp.zn. PL. ÚS 1/2014 zo dňa 29. januára 2014, na ktorý poukazoval aj navrhovateľ.

Zrozumiteľne a jasne povedané, pre vstup a účasť právnickej osoby, ktorej predmet činnosti spočíva v ochrane práv podľa osobitného zákona, ako vedľajšieho účastníka v konaní nebol podľa právneho stavu účinného do 31.12.2014 potrebný súhlas účastníka konania, na ktorého strane má tento subjekt vystupovať, ale výslovný nesúhlas tohto účastníka konania so vstupom vedľajšieho účastníka do konania bude znamenať zánik vedľajšieho účastníctva v konaní. Takýto nesúhlas odporkyne so vstupom Združenia ako vedľajšieho účastníka do konania na jej stranu nebol podľa obsahu spisu daný.

Potreba súhlasu účastníka konania, na stranu ktorého má vedľajší účastník do konania vstúpiť, so vstupom vedľajšieho účastníka do konania bola zavedená až novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 353/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2015. Uvedený zákon pritom neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia. Odvolací súd je preto toho názoru, že ho možno aplikovať len do budúcnosti, teda len na prípady, kedy určitý subjekt ohlásil svoj vstup do konania ako vedľajší účastník po 01.01.2015. V predmetnej právnej veci však Združenie oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník podaním, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené ešte dňa 17.09.2014, teda za účinnosti predchádzajúcej zákonnej úpravy § 93 ods. 3 O.s.p., a keďže v tom čase účinná právna úprava výslovný súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nevyžadovala, nastali uvedeným dňom účinky vstupu Združenia ako vedľajšieho účastníka do tohto konania.

Odvolací súd preto návrhu navrhovateľa o neprípustnosti vedľajšieho účastníka do konania nevyhovel a jeho návrh zamietol.

Odvolací súd ďalej podrobne preskúmal odvolacie námietky vo veci samej a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

Uzavretý zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporkyňou na základe zmluvy o úvere je potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať ako spotrebiteľský vzťah. Nič nemení na skutočnosti, že zmluva o úvere bola medzi účastníkmi uzavretá dňa 25.07.2005 podľa Obchodného zákonníka. Aj keď právna úprava od 01.04.2004 taxatívne určovala, ktoré zmluvy sú spotrebiteľskými zmluvami a medzi ne Občiansky zákonník zmluvu o úvere nezaraďoval, s účinnosťou od 01.01.2008 došlo k zmene právnej úpravy (zákon č. 568/2007 Z. z.) tak, že podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom s tým, že podľa § 879j Občianskeho zákonníka sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01.01.2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Súd prvého stupňa preto správne aplikoval na danú vec Občiansky zákonník .

I keď už dlhšiu dobu bola takto ustálená súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv uzavretých medzi dodávateľom a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, bola nejednotná prax súdov pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zák. č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripojila vetu: „ Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Z dôvodovej správy k zák. č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené teda znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku /§ 101/, teda trojročnú premlčaciu dobu.

Ďalej novela zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonaná zák. č. 102/2014 z. Z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., v § 5b uviedla, že orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné,

aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom ex offa skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offa pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania, teda bez ohľadu nato, či navrhovateľ svoj nárok uplatnil žalobným návrhom na súde pred účinnosťou tejto novely. Otázkou účinnosti ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sa zaoberal už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015, pričom mal za to, že prvostupňový súd musí vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ je povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Má tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 01.05.2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Odvolací súd, vychádzajúc z názoru Najvyššieho súdu SR, vysloveného v uvedenom rozhodnutí mal za to, že pokiaľ súd prvého stupňa vo veci ex offa aplikoval ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., a premlčaciu dobu posudzoval podľa Občianskeho zákonníka, postupoval správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. §

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyňi a vedľajšiemu účastníkovi tieto trovy nepriznal, nakoľko si ich neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e príпустné.